

Sommersange for guitar

Mogens Sørensen

Se, det summer af sol over engen	3
Det var en skærsommerdag	4
En yndig og frydefuld sommertid	5
Se dig ud en sommerdag	6
Jeg er Havren	7

Se, det summer af sol over engen

Tekst: Holger Drachmann, 1897

Melodi: Stephen C. Foster

          D   A7   D G
Se, det summer af sol over engen,
          D   A7
honingbien vil fylde sin kurv,
          D   A7   D G
og der pusles ved bordet og sengen
          D   A7   'D
af den fattigste sissen og spurv;
          G   D
og der jubles hele dagen,
                                  A7
men mod kvælden bli'r alting så tyst,
          D   A7   D G
våren synger sin sang, det er sagen,
          D   A7   D
og mit hjerte bli'r voks i mit bryst.

Der er sølvklang i majbækkens vove,
gyldent skær gennem aftenen lang,
hver en grøft bliver blomstrende skove
langs den kornrige, bølgende vang:
disse bølger, o, de stiger
med min sjæl over solskyens rand,
rundt i verden er dejlige riger,

Det var en skærsommerdag

Folkevis

D G D
Og det var en skærsommerdag

A7 D
da blev der mylder på gade,

G D
da skulle børnene i skoven ud

A7 D
at se de grønne blade.

A7 D
For da var skoven grøn, grøn

A7 D
For da var skoven grøn, grøn

Så gik der bud til den milde sol
om straks at komme og skinne;
så gik der bud til den sorte sky
om helst at lukke sig inde.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

Så gik der bud til den blomsterflok
om tæt at samles i klynge,
så gik der bud om de fugle små

ville øve sig i at synge.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

Så gik der bud til det fæle støv
om ej at ligge på veje,
så gik der bud til det bløde græs
om tæt at rede sit leje.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

Så gik der bud til det kildevæld
om kølig drik at skænke,
så gik der bud til den jordbærbusk
om på lidt bær at tænke.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

Og der blev travlt i den bøgeskov,
og der var liv på færde,
og dengang børnene kom derud,
var alt, som det skulle være.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

Og aldrig var der mere lysteligt
forneden og foroven,
og aldrig gaves der en bedre dag
end sommerdagen i skoven.

||: For da var skoven grøn, grøn.:||

En yndig og frydefuld sommertid

Folkevis

          C   G7
En yndig og frydefuld sommertid
      F   G7   C
i al sin herlighed,
          C   G7
den glæder og trøster så mangen en,
      F   G7   C
alt ved Guds kærlighed.
                  Dm   F   G7
Den fører blomsterskaren frem,
      Am   D7   G7
og rosen rød, så dejlig og sød,
      F   G7   C
den ser du da igen.

Blandt alle disse blomster véd jeg én,
en rose for dem alle,
udsprungen af en dejlig gren,
ud af en yndig stamme.
Vel er der mange smukke til,
men jeg for sandhed sige vil:
han overgår dem alle.

Ja, var jeg nu så lykkelig,
jeg kunne rosen få!
Mit hjerte brænder ret inderlig
med længsels stor attrå.
Mit hjerte ler, hver gang jeg ham ser,
og det ud af stor kærlighed
la'r ikke ro mig få.

Går jeg om dagen ud eller ind,
ihvor det være må,
da er du stedse i mit sind,
om natten ligeså.
Og når jeg sover sødelig,
om dig jeg drømmer lykkelig,
ret som du hos mig var.

Se dig ud en sommerdag

Tekst: Jeppe Aakjær, 1904

Melodi: Carl Nielsen, 1917

C F C
Se dig ud en sommerdag,
F C
når de bønder tromler:
F C D7 G7
Land æfor og by æbag,
D7 G7
lærkesang og humler,
F C G7 C
byg i skred og bær i blost,
D7 G
barneleg om frønnet post,
F C G7 C
rugens dræ med duft af most
F C G7 C
i drift om brede gårde!

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstadfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ,
humlekop og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberrør og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl,
langvejs ude hvide sejl
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt af sted,
højt sig rugen løfter,
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.

Hyrden kobler sine kø'r,
aftensuk i siv og rør,
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen, danske mand,
alt for stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet, fjernt af banker lukt,
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under

Jeg er Havren

Tekst: Jeppe Aakjær 1904

Melodi: Carl Nielsen 1917

C   G7   C
Jeg er Havren. Jeg har Bjælder paa,
Am   D7   G7
mer end tyve, tror jeg, paa hvert Straa.
C   Am   D7   G7
Bonden kalder dem for mine Fold.
F   G7   C
Gud velsigne ham, den Bondeknold!

Jeg blev saaet, mens glade Lærker sang
over grønne Banker Dagen lang;
Humlen brumled dybt sin Melodi,
og et Rylefløjt gled ind deri.

Viben fløj om Brak og Pløjemand
og slog Kryds for baade Plov og Spand.
Kryds slog Bonden ogsaa over mig
for at gi' mig Helse med paa Vej.

Mens i Dug jeg groede Fod for Fod,
groede Sangen sammen med min Rod;
den, som ydmyg lægger Øret til,
hører Lærkens Triller i mit Spil.

Det kan kolde Hjærner ej forstaa
Jeg er Lærkesangen paa et Straa,
Livets Rytme døbt i Sommerdræ,
mer end Gumlekost for Øg og Fæ.

Søndenvinden, o! han har mig kjær;
derfor kan han aldrig la' mig vær',
smyger sig med Hvisken til mig ind
nu ved højre, nu ved venstre Kind.

Naar han puster paa min gule Top,
maa jeg vugge med ham ned og op,
indtil alle mine Bjælder gaar,
som naar gyldne Hamre sammen slaar.

Juniregnen gjorde myg min Muld,
Julisolen gav mig af sit Guld,

Sundhed risler mig i Top og Skaft.
Det er derfra Plagen har sin Kraft.

Jeg er Ven med Dug og Grødevejr,
Ven med Landets lyse Bøgetræer,
Ven med al den danske Sæd, som gror
øst for Hav som vest for Sund og Fjord.

Jeg faar Solens sidste lange Blink,
før den dukker ned bag gullig Brink,
og naar Aftenklokken ringer Fred,
staar jeg paa min Taa og ringler med.

Jeg skal ringle Barnet til dets Seng,
ringle Taagen op af Sump og Eng,
ringle Freden over Hjemmet ind,
ringle Bønnen frem i fromme Sind.

Jeg er Havren. Mine Bjælder gaar
over lyse Vange Aar for Aar,
ringler om, hvor Sang og Kjærve gror
herligt sammen paa den danske Jord.